

رابطه بین مشارکت و نگرش والدین به دستاوردهای فرزندان در مدرسه

شیوا درویشی^۱، زهرا آقامیرزایی^۲، صدیقه عطایی اصل^۳، رویا بیرانوند^۴

۱- کارشناسی آموزش و پرورش ابتدایی، دانشگاه آزاد واحد خرم آباد

۲- کارشناسی ارشد مدیریت آموزشی، دانشگاه آزاد واحد خرم آباد

۳- کارشناسی تاریخ، دانشگاه پیام نور واحد خرم آباد

۴- کارشناسی آموزش و پرورش ابتدایی، دانشگاه آزاد واحد خرم آباد

چکیده

جوامع به طور عام و مربیان به طور خاص بر این باورند که مشارکت خانواده و والدین عامل اصلی بسیاری از موفقیت‌ها و همچنین بسیاری از آسیب‌ها در آموزش و پرورش امروزی است. هدف این پژوهش بررسی مقالات در مورد رابطه بین مشارکت یا نگرش والدین با پیشرفت تحصیلی فرزندان بود. برخی از متغیرهایی که مشارکت یا نگرش والدین را در مقاله تعریف می‌کنند عبارتند از: سبک فرزندپروری، انتظارات و آرزوهای والدین، قوانین خانه و نظارت والدین، ارتباط بین والدین و فرزندان، فعالیت‌های خانه کودکان، نگرش والدین نسبت به مدرسه (بررسی تکالیف فرزندان، ارتباط والدین با معلمان و مشارکت والدین در فعالیت‌های مدرسه کودکان). فرآیند بررسی شامل گردآوری و مرور مقالات، متا-آنالیزها و بررسی‌های مربوط به مشارکت والدین و تأثیر آن بر پیشرفت تحصیلی کودکان در سطوح راهنمایی و دبیرستان بود. یافته‌های حاصل از این بررسی، متغیرهای متعددی را نشان داد که به طور مداوم با سطوح بالای پیشرفت تحصیلی مرتبط هستند: سبک فرزندپروری مقتدرانه، انتظارات و آرزوهای بلند و واضح والدین برای نتایج تحصیلی فرزندانشان، ارتباط بین والدین و فرزندان در مورد فعالیت‌های مدرسه و برنامه‌های آینده، ارتباط والدین با معلمان در مورد پیشرفت یا مشکلات فرزندشان. در پایان به برخی از محدودیت‌های اصلی پژوهش‌ها می‌پردازیم که شامل موارد زیر است: استفاده از طرح‌های تحقیقاتی غیرتجربی، ناهماهنگی در تعریف مفهوم مشارکت والدین در مطالعات مختلف، ناهماهنگی نتایج در بین فرهنگ‌ها، نادیده گرفتن نقش تعدیل‌کننده. برخی از عوامل اجتماعی-جمعیتی مانند ساختار خانواده یا وضعیت اجتماعی-اقتصادی، تعداد فرزندان در خانواده و غیره است. یافته‌های این بررسی اهمیت تأثیر والدین بر پیشرفت تحصیلی کودکان را برجسته می‌کند. بنابراین در طراحی سیاست‌های آموزشی و مداخلات مختلف آموزشی باید به دخالت این عامل اصلی در موفقیت کودکان بیشتر توجه داشت. مدارس باید سیاست‌های خود را در رابطه با مشارکت والدین بازنگری کنند و یک استراتژی آموزشی ایجاد کنند که در آن خانواده و معلمان مسئولیت متقابل پیامدهای کودکان را بر عهده می‌گیرند.

واژگان کلیدی: مشارکت، والدین، فرزندان

مقدمه :

خانواده یک عامل اساسی است که به رشد کودک کمک می کند. برای یک کودک، خانواده اولین محیط اجتماعی و آموزشی است. بنابراین، شروع درست همان آغازی است که مهم ترین بخش تربیت کودک را می سازد. تأثیرات آموزشی خانواده ها بر فرزندان ممکن است مستقیم - از طریق اقدامات کم و بیش هدایت شده یا غیرمستقیم - از طریق الگوهای رفتاری ارائه شده توسط اعضای خانواده و از طریق جو روانی - اجتماعی موجود در خانواده آشکار شود. راهبردهای آموزشی آگاهانه کم و بیش خانواده ها تا حد زیادی تعیین کننده رشد شخصیت و پیشرفت تحصیلی کودکان است. شیوه های تربیتی والدین و تأثیر آن بر رشد فکری، اجتماعی و عاطفی کودک در آینده یکی از متغیرهایی است که به طور گسترده در مقاله مورد پژوهش قرار گرفته است [۱-۶].

این پژوهش به بررسی مقالات در مورد رابطه بین مشارکت والدین و پیشرفت تحصیلی می پردازد. بنابراین، در این بررسی چهار سوال مطرح می شود. اول، مشارکت والدین در این پژوهش چگونه تعریف شده است؟ دوم، مشارکت والدین تا چه حد با سطوح بالاتر پیشرفت تحصیلی در میان دانش آموزان مقاطع راهنمایی و دبیرستان مرتبط است؟ سوم، چه جنبه های خاصی از مشارکت والدین بیشترین کمک را به دانش آموزان می کند؟ در نهایت، آیا رابطه بین مشارکت والدین و پیشرفت تحصیلی در گروه های مختلف وجود دارد؟

۱. روش تحقیق:

برای پاسخ به این چهار سوال پژوهشی، مقالات موجود در این زمینه را بررسی کردیم. برای به دست آوردن مطالعات مورد استفاده در این بررسی با استفاده از جستجوی پایگاه داده های تحقیقات علوم اجتماعی انجام شد تا مطالعاتی که رابطه بین مشارکت والدین و پیشرفت تحصیلی دانش آموزان را بررسی می کنند، را پیدا کرد. عبارات جستجو شامل: مشارکت والدین، سبک فرزندپروری، حمایت والدین، انتظارات والدین، پیشرفت تحصیلی و چندین عبارت دیگر بود. در نهایت ۲۶ سند در این بررسی گنجانده شد. ما مقالات، متا-آنالیزها و مرورهایی را انتخاب کردیم که مرتبط با موضوع مورد بحث بودند که بر سطح دبیرستان متمرکز بودند و ارتباط متغیرهای خاص مشارکت والدین را شرح دادند.

۲. نتایج بررسی مقالات:

۱.۳. مشارکت والدین - مفهوم سازی

برای پاسخ به سوال اول پژوهش، ما نحوه تعریف مشارکت والدین در مطالعات مختلف را تجزیه و تحلیل کردیم. سینگ و همکاران [۷] چهار مؤلفه مشارکت والدین را شناسایی کردند که عبارتند از: آرزوهای والدین برای آموزش کودکان (امیدها و انتظارات والدین برای ادامه تحصیل کودک)، ارتباط والدین و کودک در مورد مدرسه؛ ساختار خانه (میزان نظم و انضباط اعمال شده توسط والدین)، و مشارکت والدین در فعالیت های مربوط به مدرسه.

جینز [۵] یک متا-آنالیز انجام داد که رابطه بین مشارکت والدین و پیشرفت تحصیلی دانش آموزان دبیرستانی را بررسی کرد و به این نتیجه رسید که مشارکت والدین به عنوان مشارکت والدین در فرآیندهای آموزشی و تجربیات فرزندانشان تعریف می شود. علاوه بر این، مطالعه جینز از متغیرهای مشارکت والدین استفاده می کند، مانند: مشارکت عمومی والدین (شامل معیار کلی مشارکت والدین)، مشارکت خاص والدین (شامل یک معیار خاص از مشارکت والدین، به عنوان متمایز از سایر اندازه گیری های مشارکت والدین مورد استفاده در مطالعه)، انتظارات والدین (میزانی که والدین دانش آموز انتظارات بالایی از توانایی دانش آموز برای موفقیت در سطوح بالا دارند)، حضور و مشارکت (آیا والدین به دفعات در فعالیت ها و وظایف مدرسه شرکت می کنند یا خیر)، ارتباط (میزانی که والدین و فرزندان در مورد فعالیت های مدرسه ارتباط برقرار می کنند و به طور کلی سطح بالایی از ارتباط را گزارش می دهند)، تکالیف (میزانی که والدین تکالیف فرزندان خود را قبل از اینکه کودک به معلم خود تحویل دهد بررسی می کنند)، سبک فرزندپروری (میزانی که یک والد رویکرد فرزندپروری حمایتی و مفید را از خود نشان می دهد) استفاده می کند.

شوت و همکارانش [۶] در بررسی خود از رابطه بین مشارکت والدین و پیشرفت تحصیلی دانش آموزان دبیرستانی توضیح جامعی از متغیر مشارکت والدین ارائه دادند. آنها جنبه های خاصی را که به مشارکت والدین اشاره دارد در دو دسته اصلی گروه بندی کردند: فعالیت های خانه و فعالیت های مدرسه. دسته اول شامل: بحث والدین-کودک در مورد مدرسه (مکالمه بین والدین و فرزندان در رابطه با فعالیت های مدرسه، برنامه های مدرسه)، آرزوها و انتظارات والدین (میزانی که والدین تصور می کنند فرزندان در مدرسه عملکرد خوبی خواهند داشت)، سبک فرزندپروری (مجموعه پیچیده ای از رفتارها و/یا نگرش هایی که توسط والدین ارزش ها، رفتارها و استانداردهایی را که از فرزندان انتظار می رود اتخاذ کنند نشان می دهند و با آنها ارتباط برقرار می کنند)، مطالعه در خانه (الگوسازی والدین و حمایت از فعالیت خواندن کودک)، والدین تکالیف کودک، قوانین خانه و نظارت را بررسی می کنند. دسته دوم شامل متغیرهای خاصی مانند: ارتباط والدین با معلم، حضور داوطلبانه والدین در مدرسه و همچنین حضور والدین در سازمان های مدرسه است.

۲.۳. تأثیر مشارکت والدین (ساخت کلی و ابعاد خاص آن) بر دستاوردهای مدرسه

بیشتر مقالات بررسی شده به طور مداوم اهمیت مشارکت والدین را در تسهیل پیشرفت تحصیلی کودکان نشان داده است [۴-۶]. ثابت شد که ابعاد مشارکت والدین پیش بینی کننده های قوی تری از پیشرفت مدرسه نسبت به برخی ویژگی های اجتماعی - جمعیتی خانواده هستند [۱-۳].

در میان جنبه های خاص مشارکت والدین که بر نتایج مدرسه تأثیر می گذارند، سبک فرزندپروری و انتظارات و آرزوهای والدین مهم ترین متغیرها هستند. فن و چن [۸] در متا-آنالیز خود از ۲۵ مطالعه، همبستگی متوسطی را بین مشارکت والدین (ساختار کلی و جنبه های خاص آن) و پیشرفت مدرسه انجام دادند. متغیرهای مشارکت والدین شامل آرزوها و

انتظارات والدین از آموزش فرزندان، ارتباط با فرزندان در مورد مسائل مربوط به مدرسه، نظارت والدین و مشارکت والدین در فعالیت های مدرسه بود. نتایج نشان داد که بیشترین همبستگی بین آرزوها و انتظارات والدین از آموزش فرزندان بود (میانگین $r = 0.4$)، و کمترین همبستگی مربوط به نظارت والدین بر فعالیت های فرزند بود (میانگین $r = 0.09$). (= به طور مشابه، جینز [۵]، در متا-آنالیز خود از ۵۲ مطالعه، دریافت که اندازه اثر برای انتظارات والدین بزرگترین است ($p < 0.001$ ، $g = 0.88$ Hedges's) در میان همه متغیرهای دیگر (سبک فرزندپروری، $g = 0.4$ ، $p < 0.05$ ؛ ارتباط بین والدین و فرزند $g = 0.32$ ، $p < 0.05$ ؛ بررسی تکالیف دانش آموزان توسط والدین $g = 0.38$ ، $p < 0.05$). شوت و همکاران [۶] نتیجه گرفت که پیشرفت تحصیلی با متغیرهایی مانند: بحث در مورد فعالیت های مدرسه بین والدین و فرزند (همبستگی مثبت)، آرزوها/انتظارات والدین از فرزندان (همبستگی مثبت) و سبک های والدینی، به ویژه سبک مقتدرانه (همبستگی مثبت) و سبک های استبدادی و سهل گیرانه (همبستگی منفی) مرتبط است.

در مورد سبک فرزندپروری، تعدادی از مطالعات نیز نشان داده اند که سبک های فرزندپروری مستبدانه و سهل گیرانه با پیشرفت تحصیلی پایین [۹-۱۳] و سطوح بالاتر مشکلات مدرسه مرتبط است [۹]. اما، اکثر مطالعاتی که رابطه بین سبک فرزندپروری و پیشرفت تحصیلی کودکان را تجزیه و تحلیل می کنند، به طور مداوم نشان داده اند که کودکان در صورتی که والدینشان توانا تر باشند، نتایج مدرسه بهتری دارند [۵، ۶، ۱۳-۱۹]. سبک فرزندپروری مقتدرانه توسط والدینی تعریف می شود که روابط صمیمانه و گرمی را با فرزندان خود ایجاد و حفظ می کنند و در عین حال نظارت و رهنمودهایی را فراهم می کنند و به آن ها استقلال روانی می دهند. والدینی که این سبک آموزشی را به نمایش می گذارند، جنبه های اعتماد و نزدیک شدن به فرزندان خود را نیز نشان می دهند که کودکان را تشویق می کند تا در مورد مسائل مدرسه و انتظارات مدرسه با بزرگسالان بحث کنند. دورکین [۲۰] سه دلیل را برای رابطه بین سبک فرزندپروری مقتدرانه و پیشرفت تحصیلی مطرح می کند: اول، او استدلال می کند که والدین با سبک مقتدرانه امنیت عاطفی را برای فرزندان خود فراهم می کنند و به آنها احساس آرامش و استقلال می دهند و همچنین به فرزندان کمک می کنند تا در فعالیت های مدرسه موفق باشند. دوم، این والدین پیامدهای اعمال خود را برای فرزندان توضیح می دهند. از این رو، کودکان حسی از دانش و درک از اصول، خواسته ها و اهداف والدین خود را که با فعالیت های مدرسه مرتبط است، به دست می آورند. سوم، او معتقد است که والدین مقتدر در تماس متقابل با فرزندان خود دخیل هستند. آنها از فرزندان خود حمایت می کنند، آن ها را تشویق می کنند تا در مدرسه عملکرد خوبی داشته باشند و نیاز به آموزش را برای تبدیل شدن به یک بزرگسال موفق توضیح می دهند.

اگرچه هر یک از ابعاد مشارکت والدین که در بالا توضیح داده شد رابطه روشنی با پیشرفت تحصیلی دانش آموزان دارد، اما موضوع پیچیده تر از آن است. به عنوان مثال چندین مطالعه نشان داده اند که برخی از ویژگی های خانوادگی (مانند سطح تحصیلات والدین، وضعیت اجتماعی-اقتصادی والدین، اندازه خانواده، ساختار خانواده، جایگاه فرزندان در خانواده) وجود دارد که می تواند به عنوان پیش بینی کننده پیشرفت تحصیلی مداخله کند. برخی از نتیجه گیری ها این بود که

کودکانی که از خانواده های کم درآمدتر، کم تر تحصیل کرده، تک والد و پرجمعیت هستند، عملکرد ضعیف تری در مدرسه نسبت به کودکانی که از خانواده های با درآمد بالاتر، تحصیلات بهتر، دو والدی و خانواده های کوچک دارند [۲۱-۲۴]. عمدتاً، سطح تحصیلات والدین نسبت به سایر ویژگی های جمعیت شناختی خانواده، تغییرپذیری بیشتری را در پیشرفت تحصیلی پیش بینی می کند [۳، ۲۴]. مطالعات دیگر تلاش کرده اند اثر تعدیل کننده متغیرهای خانواده را بر پیشرفت تحصیلی نشان دهند. برخی از مطالعات نشان دادند که رابطه بین ابعاد والدین و پیشرفت تحصیلی فرزندان را می توان به سطوح مختلف اجتماعی-اقتصادی و ساختارهای خانواده تعمیم داد، که نشان می دهد ویژگی های خانواده نقش تعدیل کننده ای در این رابطه ندارند [۳، ۵، ۲۵]. درمقابل، دیرینگ و همکاران [۲۶] استدلال کردند که رابطه بین مشارکت والدین و پیشرفت تحصیلی تحت تأثیر سطح تحصیلات مادر است.

۳.۳. محدودیت های مطالعات

در بررسی ما در مورد رابطه بین مشارکت والدین و پیشرفت تحصیلی، توافق با شوت و همکاران. [۶]، به برخی از محدودیت های مطالعات انجام شده اشاره کردیم، یعنی:

- استفاده از طرح های تحقیقاتی غیر تجربی که جداسازی روابط علی را دشوار می کند.
- ناسازگاری در تعریف مفهوم مشارکت والدین در مطالعات مختلف که باعث ایجاد مشکل در تفسیر نتایج تحقیق می شود.
- ناسازگاری نتایج در میان فرهنگ ها، که ناتوانی در تعمیم نتایج را تعیین می کند.
- عدم توجه به نقش تعدیل کننده برخی از عوامل اجتماعی-جمعیتی مانند ساختار خانواده یا وضعیت اجتماعی-اقتصادی، تعداد فرزندان در خانواده و غیره.

نتیجه گیری

بررسی ما از شواهدی پشتیبانی می کند که مشارکت والدین (از نظر ساختار کلی و همچنین از نظر ابعاد خاص) به طور مثبت با پیشرفت در مدرسه مرتبط است. یافته ها حاکی از آن است که متغیرهایی که به طور مداوم با سطوح بالای پیشرفت تحصیلی در ارتباط هستند عبارتند از: سبک فرزندپروری مقتدرانه، انتظارات و آرزوهای بلند و واضح والدین برای نتایج تحصیلی فرزندان، ارتباط بین والدین و فرزندان در مورد فعالیت های مدرسه و برنامه های آن ها برای آینده. بنابراین، برای اینکه والدین بتوانند در توانایی خود برای کمک به فرزندان برای دستیابی به بهترین آموزش ممکن رشد

کنند، مشارکت والدین باید به عنوان یک فرآیند به جای یک رویداد یک باره در نظر گرفته شود [۶]. این بدان معناست که مدارس باید سیاست های خود را در رابطه با مشارکت والدین مورد بررسی مجدد قرار دهند و یک استراتژی آموزشی را توسعه دهند که منجر به تکثیر و تنوع در تعاملات بین فردی بین خانواده ها و اعضای مدرسه شود، استراتژی که در آن خانواده و معلمان مسئولیت متقابلی را در قبال نتایج فرزندان بر عهده می گیرند. به منظور درک و پاسخگویی به نیازهای خانواده، معلمان ممکن است نیاز به تجدید نظر در نقش حرفه ای خود داشته باشند. به عنوان مثال، واضح است که آنها نه تنها معلم هستند، بلکه مشاوران روانی-آموزشی برای خانواده هایی هستند که به آنها خدمت می کنند.

مراجع

- [۱] Deslandes, R., Royer E., Turcotte, D., and Bertrand R. (۱۹۹۷). School achievement at the secondary level: influence of parenting style and parent involvement in schooling," McGill Journal of Education, vol. ۳۲, pp. ۱۹۱-۲۰۸.
- [۲] Deslandes, R., Bouchard, P., and St-Amant, J.-C. (۱۹۹۸). Family variables as predictors of school achievement: sex differences in Quebec adolescents," Canadian Journal of Education, ۲۳ (۴), pp. ۳۹۰-۴۰۴.
- [۳] Deslandes, R., Potvin, P., Leclerc, D. (۱۹۹۹). Family characteristics as predictors of school achievement: parental involvement as a mediator. MCGILL Journal of Education, ۲۴ (۲), ۱۳۵- ۱۵۳.
- [۴] Jeynes, W. H. (۲۰۰۳). The effects of black and Hispanic twelfth graders living in intact families and being religious on their academic achievement. Urban Education, ۳۸(۱), ۳۵-۵۷.
- [۵] Jeynes, W. H. (۲۰۰۷). The relationship between parental involvement and urban secondary school student academic achievement. Urban education, ۴۲ (۱), ۸۲- ۱۱۰.
- [۶] Shute, V. J., Hansen, E. G., Underwood, J. S. (۲۰۰۷). A review of the relationship between parental involvement and secondary school students' academic achievement. Education Research International, vol. ۲۰۱۱, ۱- ۱۰.
- [۷] Singh, K., Bickley, P.G., Keith, T.Z., Keith, P.B., Trivette, P., and Anderson, E. (۱۹۹۵). The effects of four components of parental involvement on eighth grade student achievement: structural analysis of NELS-۸۸ data. School Psychology Review, ۲۴, ۲, ۲۹۹- ۳۱۷.
- [۸] Fan, X. and Chen, M. (۲۰۰۱). Parental involvement and students' academic achievement: a meta-analysis," Educational Psychology Review, ۱۳ (۱), pp. ۱-۲۲.
- [۹] Roche, K. M., Ensminger, M. E. & Cherlin, A. J. (۲۰۰۷). Parenting style and adolescent outcomes among African and Latino families living in low income. Journal of Family Issues, ۱۱ (۲۳), ۸۸۲- ۹۰۹.
- [۱۰] Kim, K., Rohner, R.P. (۲۰۰۲). Parental warmth, control and involvement in schooling: Predicting academic achievement among Korean American adolescents. Journal of Cross Cultural Psychology, ۳۳, ۱۲۷- ۱۴۰.
- [۱۱] Maccoby, E. E. (۲۰۰۰). Parenting and its effects on children: on reading and misreading behaviour genetics. Annual Review of Psychology, vol. ۵۱, ۱- ۲۷.
- [۱۲] Demo, D. H., Cox, M. J. (۲۰۰۰). Families with young children: a review of research in the ۱۹۹۰'s. Journal of Family and Marriage, ۶۲ (۴), ۸۷۶- ۸۹۵.
- [۱۳] Glasgow K. L., Dornbusch, S. M., Troyer, L., Steinberg, L., Ritter, P. L. (۱۹۹۷). Parenting styles, adolescents' attributions and educational outcomes in nine heterogeneous high schools. Child development, ۶۸, ۵۰۷- ۵۲۹.

- [۱۴] Simons, G. L. & Conger, R. D. (۲۰۰۷). Linking father-mother differences in parenting to a typology of parenting style and adolescent outcomes. *Journal of Family Issue*, ۲۸(۲), ۲۱۲-۲۴۱.
- [۱۵] Slaten, C. D. (۲۰۰۶). The effect of parenting style and family structure on academic achievement in rural setting. (Doctoral dissertation, Truman State University). [Online] Available: <http://proquest.umi.com>.
- [۱۶] Adeyemo, D. A. (۲۰۰۵). Parental involvement, interest in schooling and school environment as predictors of academic self-efficacy among fresh secondary school students in Oyo State, Nigeria, *Electronic Journal of Research in Educational Psychology*, ۳ (۱), pp. ۱۶۳-۱۸۰, ۲۰۰۵.
- [۱۷] Jacobs, N. & Harvey, D. (۲۰۰۵). Do parents make a difference to children's academic achievement? Differences between parents of higher and lower achieving students. *Journal of Educational Studies*, ۳۱(۴), ۴۳۱-۴۴۸.
- [۱۸] Attaway, N. M. & Bry, H. B. (۲۰۰۴). Parenting style and black adolescents' academic achievement. *Journal of Black Psychology*, ۳۰(۳), ۲۲۹-۲۴۷.
- [۱۹] Park, H. & Bauer, S. (۲۰۰۲). Achievement in adolescents parenting practices, ethnicity, socioeconomic status and academic. *School Psychology International*, ۲۳(۴), ۳۸۶-۳۹۶.
- [۲۰] Durkin, K. (۱۹۹۵). *Developmental social psychology: From infancy to old age*. Malden, MA: Blackwell.
- [۲۱] Georgiou, S. N. (۱۹۹۵). Achievement attributions of sixth grade children and their parents. *Educational Psychology*, ۱۹, ۳۹۹-۴۱۲.
- [۲۲] Sputa, C. L., Paulson, S. E. (۱۹۹۵). Birth order and family size; Influences on adolescents' achievement and related parenting behaviours. *Psychology Reports*, ۷۶, ۴۳-۵۱.
- [۲۳] Astone, N. M., McLanahan, S. S. (۱۹۹۱). Family structure, parental practices and high school completion. *American Sociological Review*, ۵۶, ۳۰۹-۳۲۰.
- [۲۴] Dornbusch, S. M., Ritter, P. L., Mont-Reynaud, R., Chen, Z. Y. (۱۹۹۰). Family decision making and academic performance in a diverse high school population. *Journal of Adolescent Research*, ۵ (۲), ۱۴۳-۱۶۰.
- [۲۵] Steinberg, L., Lamborn, S. D., Dornbusch, S. M., Darling, N. (۱۹۹۲). Impact of parenting practices on adolescent achievement: Authoritative parenting, school involvement and encouragement to succeed. *Child Development*, ۶۳, ۱۲۶۶-۱۲۸۱.
- [۲۶] Dearing, E., McCartney, K., Weiss, H. B., Kreider, H., and Simpkins, S. (۲۰۰۴). The promotive effects of family educational involvement for low-income children's literacy, *Journal of School Psychology*, ۴۲(۶), pp. ۴۴۵-۴۶۰.